

Sygn. akt IV CSK 538/13

POSTANOWIENIE

Dnia 11 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa H. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w L.
przeciwko M. S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 11 marca 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 19 lutego 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 27 kwietnia 2012 r., którym zostało oddalone powództwo o zasądzenie od pozwanego kwoty 274.463,44 zł ze wskazanymi odsetkami.

Powódka oparła skargę kasacyjną na obu podstawach przewidzianych w art. 398³ § 1 k.p.c. Naruszenie prawa materialnego połączyła z błędną wykładnią art. 484 § 1 k.c., a przepisów postępowania z art. 233 § 1 w związku z art. 391, art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c. oraz art. 322 i art. 253 k.p.c. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej powołała przyczynę objętą art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Występowanie istotnego zagadnienia prawnego sformułowała w postaci pytań dotyczących dopuszczalności przyjmowania przez sąd drugiej instancji za własne ustaleń faktycznych dokonanych przez sąd pierwszej instancji, czy w przypadku przelewu wierzytelności ma zastosowanie art. 253 zdanie drugie k.p.c. oraz czy w razie zastrzeżenia kary umownej na podstawie art. 483 § 1 k.c. wierzyciel może dochodzić odszkodowania na podstawie art. 471 k.c., którego wysokość jest niższa od rozmiaru kary umownej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rozpoznanie skargi kasacyjnej, będącej kwalifikowanym, nadzwyczajnym środkiem odwoławczym musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, związanymi z ochroną interesu powszechnego. Indywidualny interes skarżącego podlega uwzględnieniu, o ile jest zgodny z interesem powszechnym. Skarga nie stanowi środka zmierzającego do kwestionowania niesatysfakcjonującego skarżącego orzeczenia sądu drugiej instancji. Stwierdzenie, czy zachodzą szczególne względy, przemawiające za rozpoznaniem skargi kasacyjnej w konkretnej sprawie, dokonywane jest przez badanie, czy skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał na istnienie chociaż jednej z przyczyn wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Ugruntowane zostało w orzecznictwie zapatrywanie, że skarżący powinien wskazać przepisy prawne, na tle stosowania których wyłoniło

się zagadnienie, sformułować je, podać argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen, a nadto motywację, że rozwiązane go jest istotne nie tylko w rozpoznawanej sprawie, ale także dla praktyki sądowej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz.11; z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz.151; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, niepubl.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, niepubl.; z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP 2006, nr 15-16, poz. 243; niepubl.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, niepubl.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r. I CSK 108/08, niepubl., z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 325/11, niepubl.).

Przedstawione przez skarżącą zagadnienia nie odpowiadają wskazanym wymaganiom. Poruszone w nich kwestie nie stanowią nowych i nierozwiązanych dotychczas problemów, ponieważ wykładnia wskazanych przepisów, związanych z dopuszczalnymi zarzutami, była już przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego, jak też doktryny prawniczej. Kwestii poruszonych w drugim pytaniu nie można uznać za rzeczywisty problem prawny, w kontekście orzecznictwa Sądu Najwyższego. Nie uwzględniają tego, że zwykłe wątpliwości interpretacyjne związane są z procesem stosowania prawa, a zatem nie każde mogą być kwalifikowane jako istotne i nowe. Nie ma podstaw do przyjęcia, że zachodzą wątpliwości podniesione w trzecim pytaniu, ponieważ nie uwzględniają w miarodajnym zakresie pozycji nabywcy wierzytelności.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu w granicach zaskarżenia.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

[aw]

db